

Sobre el reconeixement de l'Estat Palestí

Al llarg d'aquest any han estat diversos els països europeus que, pressionats per opinió pública que rebutja el seu suport actiu o passiu al genocidi de Gaza i per la mobilització popular, han decidit reconèixer l'Estat Palestí. Tots saben que es tracta d'un mer gest sense repercussions pràctiques, però els qui tenen més capacitat d'anàlisi posen de manifest altres qüestions. Estimularem alguns d'aquests comentaris

El naixement impossible d'un Estat palestí

A *La Vanguardia* del 14 de setembre trobem un article amb el títol "la quimera de l'Estat palestí", que explica que Palestina no controla el seu territori, ja que el 82% de la franja de Gaza i el 60% de Cisjordània estan sota control israelià, i Israel té plans d'annexió per a ambdues zones.

François Lazar escriu a *Informations Ouvrières*, diari del Partit Obrer Independent de França, que "Aquest reconeixement ve acompanyat de condicions i mandats que col·loquen la població palestina davant d'una disjuntiva bastant simple: acceptar o desaparèixer. Defensar la idea i la perspectiva d'un Estat de Palestina, desproveït de totes les prerrogatives d'un Estat, confinat i controlat des de fora, és un reconeixement conscient i deliberat de la realitat colonial israeliana. Si Macron i els líders europeus realment volguessin imposar la descolonització de Cisjordània, condició per establir-hi un Estat palestí, sigui quin sigui el seu contingut, suspendrien totes les relacions polítiques, econòmiques i culturals amb el genocida Estat israelià". Per a Joseph Massad, a *Middle East Eye*, aquest reconeixement apunta a "un estat fantasma, sense poble ni territori definit, destinat a protegir Israel d'un creixent aïllament". Massad recorda que

"Occident només ha reconegut els drets palestins quan els ha vist com un instrument per enfortir Israel".

El blog *Free Haifa*, ubicat a l'Estat d'Israel, considera que "els còmplices del genocidi a Gaza no han trobat millor manera de redimir-se que reconèixer un Estat palestí inexistent".

Peter Beinart, exeditor en cap de la revista estatunidenca *Jewish Currents*, també denuncia aquesta hipocresia: "Parlar d'un Estat palestí sense desmantellar l'apartheid israelià equival a vendre un mite de pau mentre es consolida la supremacia jueva sobretot el territori entre el riu i el mar". I afegeix que "la il·lusió de dos Estats permet a Occident proclamar-se progressista mentre es nega a afrontar la realitat: només existeix un Estat, i és un Estat d'apartheid".

Per a Ramzy Baroud (*Palestine Chronicle*), el reconeixement no és un acte de justícia, sinó "una estratègia per restaurar la credibilitat perduda dels governs occidentals, desacreditats pel seu suport a les massacres a Gaza".

L'historiador israelià Avi Shlaim explica que aquestes maniobres diplomàtiques segueixen una llarga tradició: "Des del 1948, les potències occidentals han seguit encobrint Israel mentre afirmen treballar per la pau. El reconeixement actual s'inscriu en aquesta lògica: salvar Israel de l'aïllament, no salvar Palestina de l'opressió".

Al lloc web *arab48.com*, Suleiman Abu Arshid adverteix que "el que s'ofereix no és un Estat real, sinó una il·lusió diplomàtica destinada a transformar la causa palestina en un expedient administratiu davant les Nacions Unides".

Per a Awad Abdel Fattah, coordinador de la Campanya per un Estat Democràtic (ODSC), "la solució de dos Estats s'ha

convertit en una eina per normalitzar l'apartheid i l'extermini".

Ilan Pappé, historiador israelià i autor del llibre *La neteja ètnica de Palestina*, coincideix: "Parlar d'un Estat palestí mentre s'ignora el dret al retorn dels refugiats, es fa la vista grossa davant Gaza i es permet que continuï la colonització, és institucionalitzar la neteja ètnica que va començar el 1948". Per a ell, el reconeixement occidental, lluny de ser una victòria, "pretén tancar la qüestió palestina sense mai fer justícia". Per a Pappé, l'únic camí realista és "deslegitimar el projecte colonial en el seu conjunt i construir una alternativa basada en la igualtat de tots els habitants entre el riu i el mar".

Reconèixer Palestina sense desmantellar l'apartheid, sense fer justícia als refugiats, sense posar fi a l'ocupació, és institucionalitzar mentides; és, en paraules d'Ilan Pappé, enterrar "la Nakba sota una bandera palestina simbòlica".

A *Mediapart* (22 de setembre), la periodista Clothilde Mraffko parla del "naixement impossible d'un Estat palestí". I explica com, el 1995, el geògraf Khalil Tafakji va advertir Yasser Arafat: "Si mires els mapes, no existeix un Estat palestí... No tens res". Trenta anys després, el seu diagnòstic es confirma, si veiem la situació de Cisjordània: 517.000 colons a Cisjordània, 235.000 a Jerusalem Est, i una xarxa de carreteres, llocs de control i 200 verges que confinen els palestins. El 2025, l'ONU va comptabilitzar 849 obstruccions de trànsit. Una Cisjordània fragmentada, en la qual no hi cap cap "Estat", en la qual els colons israelians ocupen les millors terres, monopolitzen l'accés a l'aigua i assetgen els palestins, sota la protecció de l'exèrcit israelià. No hi hauria cap

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

"estat", tan sols un conjunt de ghettos o de bantustans palestins.

"L'Estat palestí no té sobirania. Tota l'economia està sota control israelià", ens recorda Tafakji. La dispersió dels palestins completa aquest panorama: ciutadans de segona classe a Israel, residents a Jerusalem, bombardejats a Gaza, assetjats a Cisjordània, refugiats privats de drets al Líban. L'article cita el periodista Rami Abou Jamous, encara resident a Gaza, per a qui el reconeixement internacional és com "un discurs fúnebre" pronunciat massa tard, en el moment de "la seva aniquilació".

Legalitzar l'ocupació colonial i el robatori de terres

En efecte, el suposat reconeixement d'un "Estat palestí", sense més, suposa admetre una situació en què els colonitzadors sionistes es queden la terra, per als palestins un simbolisme sense terra. Es reconeixeria un suposat "Estat palestí", desarmat –és a dir, sotmès a qualsevol intervenció militar que Israel vulgui dur a terme– al costat de la colònia infanticida imposada a la regió. Un suposat "estat" amb una ínfima porció de terra, legalitzant l'expulsió de 900.000 palestins del territori d'Israel el 1948, negant el Dret a Retorn dels refugiats palestins, legitimant l'ocupació colonial sionista, i imposant com a govern "palestí" a la col·laboracionista i corrupta "Autoritat Palestina" de Cisjordània, a la qual la immensa majoria de palestins rebutja, que va perdre davant Hamàs les últimes eleccions (celebrades el 2006) i va donar llavors un cop d'Estat per no reconèixer els resultats. Una "autoritat" que actua com a subcontractista de l'ocupació israeliana i que exerceix, al seu servei, la repressió contra la resistència.

A més, el que urgeix és posar fi a la massacre. De res els serveix als dos milions de palestins de Gaza, que viuen des de fa dos anys sota els bombardejos, els desplaçaments forçosos i la fam, un reconeixement d'un Estat de paper. I per posar fi a la massacre caldria anar més enllà, deixar de comerciar amb Israel, trencar tota mena de relacions amb l'entitat sionista, sotmetre l'Estat sionista a un boicot com el que al seu dia es va aplicar a la Sud-àfrica de l'apartheid. Com assenyalava Awad Abdelfattah, coordinador de la campanya *One Democratic State*, davant el congrés jueu anti-

sionista de Viena (13-15 de juny de 2025), "L'única resposta justa és el desmantellament del règim sionista i la creació d'un únic Estat democràtic a tot Palestina, on tots, independentment de la seva religió o origen, visquin com a iguals sota una sola llei, amb una sola veu, en una pàtria comuna". Des del 2018, formo part de la campanya One Democratic State o ODSC, un moviment palestí que advoca per un Estat descolonitzat, laic i democràtic des del riu fins al mar. Entre els membres fundadors d'aquesta campanya es troben valents jueus anticolonialistes, com Ilan Pappé i Haïm Bresheeth, que impulsen amb altres aquesta conferència, així com Jeff Halper i d'altres. També comptem amb Ghada Karmi, que també forma part de l'equip organitzador de la campanya. Aquesta visió no és un concepte occidental. No és un somni per després de la pau".

Abdelfattah, palestí que viu dins de les fronteres d'Israel, i, per tant, ciutadà israelià –de segona– explicava com la "solució" dels dos Estats, consagrada en els acords d'Oslo (signats el 1993) deixa fora de joc els àrabs israelians. *"Els acords d'Oslo no van fer més que reforçar aquest oblit. Ens van excloure de la definició del poble palestí, tractant-nos com si no tinguéssim cap importància per a la solució política. La nostra situació es considerava accessòria, i no sistemàtica. Però ens neguem a desaparèixer. Rebutgem Oslo, no només perquè ens excloïa, sinó també perquè reforçava l'apartheid, fragmentava el nostre poble, legitimava el sionisme i prolongava el nostre sofriment. El 1995, llancem un*

moviment polític que qüestionava tota la lògica d'Oslo i la idea d'un Estat basat en la supremacia ètnica. Exigim un Estat per a tots els seus ciutadans".

Un respir per al projecte sionista

Treure ara de l'oblit la "solució" dels dos estats suposa donar un respir al projecte sionista, en el moment en què s'enfronta al rebuig dels pobles de tot el món.

Com assenyalava Felip VI en el seu discurs davant l'ONU, "El reconeixement de l'Estat de Palestina (...) ha d'ajudar a aconseguir una pau regional justa i definitiva, basada en l'aplicació de les resolucions de Nacions Unides i també en el reconeixement universal de l'Estat d'Israel.

I recordem que, com assenyalava Ralph Schoenmann, jueu nord-americà, en la seva *Història Oculta del Sionisme*, aquest projecte té com a objectiu "substituir la població indígena per una nova comunitat de colons, eradicar els pagesos, artesans i població urbana de Palestina i substituir-los per una força de treball completament nova composta pels colonitzadors".

El 1940, Joseph Weitz, cap del Departament de Colonització de l'Agència Jueva, va escriure: *"Entre nosaltres ha d'estar clar que no caben dos pobles en aquest país. No aconseguirem el nostre objectiu si els àrabs romanen en aquest petit país. No hi ha cap altra manera més que traslladar els àrabs d'aquí als països veïns. A tots ells. No cal deixar ni una aldea, ni una tribu".*

Raphael Eitan, cap d'Estat Major de les Forces Armades israelianes, va declarar: *"Manifestem obertament que els àrabs no tenen cap dret a ocupar ni un sol centímetre d'Eretz Israel. Els de bon cor, els moderats, deveu saber que les cambres de gas d'Adolf Hitler semblarien un palau d'esbarjo... L'únic que entenen i entendran és la força".*

Ben Gurion formulava molt clarament l'estratègia sionista: *"Quan ens convertim en una força amb pes com a resultat de la creació de l'Estat, abolirem la partició i ens expandirem a tota Palestina. L'estat serà només un estadi en la realització del sionisme i la seva tasca és preparar el terreny per a la nostra expansió".*

Estat sionista o un únic Estat democràtic. No hi ha cap altra sortida.

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

comité por la alianza de trabajadores y pueblos

www.posicuarta.org